

[Krarup.]

det oprindelige Forslag er lagt til Side og erstattet med et nyt, og det er derfor rimeligt og naturligt, at vi takker den højtærede Kirkeminister derfor.

Om dette nye Lovforslag er at sige, at alle vore 9 Biskopper har erklæret sig enig i, at det er brugeligt i den forhaanden-værende Situation, der er opstaaet ved Kravet om Ordination af cand. theol. Erk. Johanne Andersen, eller, som den højtærede Kirkeminister sagde før, man synes, at dette Forslag løser de foreliggende Vanskeligheder. Ogsaa jeg tilslutter mig paa mit Partis Vegne dette Lovforslag, netop fordi alle Biskopperne godkender det. Rimeligvis vil Lovforslaget nu blive enstemmigt vedtaget i dette høje Ting, som det blev det i Folketinget, men jeg har Lyst til at føje til, at man skal nu ikke tillægge denne biskoppelige Enighed alt for stor Betydning. For mig at se er den fremtvunget af Forholdene, og Virkningerne af denne Enighed er alligevel ret begrænsede.

Sandheden om denne Enighed mellem Biskopperne er vel den, at der kun er opnaaet to Ting, medens Hovedspørgsmaalet stadig er uløst. Der er opnaaet for det første det, at den Spænding, der kunde befrygtes at blive saa stærk, at den medførte Folkekirkens Sprængning, nu til en vis Grad er afslappet; for det er ganske klart, som det ogsaa er kommet til Orde fra de andre ærede Ordførere, at der baade blandt Præster og Menigheder var en ikke ringe Spænding. Det andet, der er opnaaet ved den biskoppelige Enighed er, at nu er Biskopperne ude over Vanskelighederne. Jeg havde egentlig Lyst til her at citere Biskop Axel Rosendals Skrivelse til Kirkeministeriet af 22. September 1947, hvor han skrev:

„Kærnen i den forhaanden-værende Konflikt er i Virkeligheden Spørgsmaalet om en Biskops Samvittighedsfrihed.“
Og videre skriver Biskop Rosendal:

„Det vil være rimeligt og i Overensstemmelse med den rummelige Folkekirkens Væsen, om en Biskop fritages for Handlinger, han ikke mener at kunne udføre med en god Samvittighed.“

Det er jo helt rigtigt, dette er jo Kærnepunktet. Men dermed er Sagen ikke klaret. Der er nemlig tre Parter i denne Sag: Biskop, Menighed og Præst. Biskopperne har nu faaet eller faar — det kan man nok gaa ud fra som givet — den ønskede Ordning med Fritagelse for Tilsyn, og saa klarer de paa den Maade deres Samvittighed. Menighederne kan stadig benytte § 6 i Loven om

Bispevalg, den staar uforandret, saa at de, om de ønsker det, kan gaa ind under en anden Biskops Tilsyn. Præsterne derimod er ikke hjulpet; hvis de ikke kan faa deres Menighed med sig til Stiftsbaandsløsning, maa de fortsat finde sig i at have som deres overordnede og tilsynsførende en Biskop, som de maaske staar i skarpt Mod-sætningsforhold til. Ogsaa Præsterne har jo en Slags Samvittighed, ogsaa de ønsker at kunne fritages for Handlinger, som de mener, de ikke kan udføre med god Samvittighed. Henvendelsen til Folketingsudvalget fra de 7 Præster i Odense viser netop, at Præsterne ikke er tilfredse med denne Ordning.

Jeg vil gerne her fra dette Sted tage disse 7 Præster og andre Præster, som de er Talsmænd for, i Forsvar. For at bruge et paulinsk Udtryk vil jeg kalde dem „de svage“. Udtrykket forekommer i Korinthierbrevet, som taler om Kristne, som kan spise Offerkød, altsaa Kød, der har været brugt som Offerkød og saa siden er solgt i Boderne. Dem, som kan bruge det Kød, kalder man „de stærke“, og dem, som ikke kan gøre det, fordi det er hedensk Kød, det har været Offerkød, kalder man i Bibelen for „de svage“. Altsaa, for at bruge det paulinske Udtryk er „de svage“ dem, der for deres Samvittigheds Skyld maa sige nej, hvor de stærke, mere rummelige kan sige ja. Men i Kirkens lange Historie har man aldrig anset „de svage“ for at være de daarligste Kristne, tværtimod, og hvis Folkekirken en Dag sprænges, fordi et Mindretal maa udtræde af den, er det sikkert ikke de ringeste, der gaar. Derfor maa man heller ikke tænke eller tale letsindigt eller nedsættende om de Præster, der i deres Samvittighed er bundet og er bange for at tage det Skridt, som det trods alt er at bryde med Kirkens ældgamle Tradition og give Kvinder Adgang til Præsteembede, og jeg takker Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen, netop for den Udtalelse, han kom med, at man skal vise Forstaaelse over for dem, der har en anden Indstilling i dette Spørgsmaal; men saa vil jeg videre sige, at man maa ikke lade de Præster i Stikken, der staar paa det, de er ordineret paa, og bringe dem i en Samvittighedskamp, som det er urigtigt at tvinge dem ud i.

Jeg bøjer mig altsaa for vore Biskoppers Afgørelse, men jeg billiger den ikke. Biskopperne har ment, det var rigtigt for dem at bøje sig for Rigsdagens Afgørelse med Hensyn til de kvindelige Præster. Da nu engang den Lov er vedtaget, vil de være